

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/82/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316219970
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1316219970.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: H. U. R., K. XX.XX.XXXX, O. V. W. Q. XX, O., zast. advokátskou kanceláriou LEGAL & CORP s. r. o., IČO: 47 237 325, so sídlom Gajova 11, Bratislava, proti žalovanému: ALK Slovakia, s. r. o., IČO: 47 893 761, so sídlom Tomášikova 64, Bratislava, zast. PETERKA & PARTNERS advokátska kancelária, s. r. o. organizačná zložka, IČO: 35 884 703, so sídlom Námestie Mateja Korvína 1, Bratislava, o zaplatenie 9.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21. februára 2022, č.k. 23C/138/2016-313, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 31.10.2016 do zaplatenia, p o t v r d z u j e .

V časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 30.07.2016 do 30.10.2016, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu v tejto časti z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98 %.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.000 eur istiny s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 30.07.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 15.12.2015 uzavreli so žalovaným Dohodu o skončení pracovného pomeru, v ktorej boli stanovené podmienky, v zmysle ktorých zamestnávateľ resp. žalovaný vyplatí žalobcovi po skončení pracovného pomeru mimoriadnu odmenu vo výške 9.000 eur, pričom vyplatenie predmetnej odmeny bolo podmienené v prvom rade úspešnou kategorizáciou lieku U. v prípade, že k 85 % úhrade tohto lieku dôjde najneskôr do 01.01.2017, v druhom rade rešpektovaním ustanovení Dohody, najmä jej článku IX, v zmysle ktorého zamestnanec nebude odo dňa uzatvorenia predmetnej Dohody žiadnym spôsobom komunikovať s klientmi a/alebo obchodnými partnermi zamestnávateľa v súvislosti s činnosťou, ktorú zamestnanec vykonával pre zamestnávateľa,

kontaktovať a oslovovať ich v súvislosti s činnosťou, ktorú zamestnanec vykonával pre zamestnávateľa, nebude konať v mene zamestnávateľa a ani nebude vyvíjať akúkoľvek činnosť, ktorá by mohla viesť k poškodeniu obchodného mena, dobrej povesti a goodwillu zamestnávateľa a/alebo spoločností patriacich do skupiny zamestnávateľa a/alebo vzniku akejkoľvek, škody na strane zamestnávateľa a/alebo spoločnosti patriacich do skupiny zamestnávateľa, pokiaľ zamestnávateľ neustanoví inak. Žalobca poukázal na to, že dňa 29.06.2016 bolo vydané rozhodnutie Ministerstva zdravotníctva SR, ktorým sa predmetný liek zaradil do zoznamu kategorizovaných liekov s ÚZP 239,85 eur, čo predstavuje 85 % úhrady za liek, na základe čoho mu vznikol nárok na vyplatenie sumy 9.000 eur od žalovaného ako mimoriadnej odmeny a uviedol, že splnil všetky predpoklady pre naplnenie odkladacej podmienky v zmysle čl. IV Dohody, a preto mu odo dňa zverejnenia uvedeného rozhodnutia vznikol nárok na odmenu 9.000 eur, ktorá mu mala byť podľa čl. IV Dohody vyplatená do 30 dní od dosiahnutia 85 % úhrady uvedeného lieku, teda najneskôr do 29.07.2016, avšak žalovaný mu napriek tomu mimoriadnu odmenu nevyplatil. Listom zo dňa 28.10.2016 žalovaný jeho nárok na vyplatenie mimoriadnej odmeny poprel, keď potvrdil, že prvú časť odkladacej podmienky, ktorou je úspešná kategorizácia lieku U. v stanovenom termíne, splnil, ale nespĺnil jej druhú časť, ktorou bolo rešpektovanie jednotlivých ustanovení Dohody, najmä jej čl. IX, pričom svoje stanovisko odôvodnil tým, že mu ako jeho bývalý zamestnanec spôsobil škodu, čo je v rozpore s čl. IX Dohody, a to tým, že (žalobca) voči nemu podnikol právne kroky, ktorými sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v súvislosti s neoprávnene zriadeným sídlom žalovaného v priestoroch patriacich žalobcovi a tiež právne kroky, ktorými sa domáhal odstránenia následkov zásahu do svojich osobnostných práv, čím mu spôsobil škodu v podobe zvýšených nákladov na právne služby, ktoré musel vynaložiť v súvislosti s riešením

vyššie uvedených sporov medzi stranami, a preto v zmysle čl. IX Dohody nárok na vyplatenie mimoriadnej odmeny žalobcovi nevznikol.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že prvým rozsudkom žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Na základe odvolania žalovaného bol tento rozsudok uznesením odvolacieho súdu č.k. 10Co/126/2019-254 zo dňa 30.11.2020 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s odôvodnením, že v rozsudku jednak absentuje rozhodnutie o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania, a že vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie nie je v odvolacom konaní preskúmateľný. V ďalšom konaní a novom rozhodnutí o žalobe žalobcu bol súd prvej inštancie povinný riadne sa vysporiadať so všetkými podstatnými argumentmi strán, opätovne zhodnotiť dôkaznú situáciu a prijať okrem skutkových záverov aj právny záver a tento aj náležite a presvedčivo odôvodniť. Po zrušení rozsudku a vrátení veci odvolacím súdom žalovaný uviedol, že na návrhu na prerušenie konania netrvá, pretože konania vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 26Cb/458/2016 o zaplatenie 2.539,50 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a ušlého zisku a pod sp. zn. 24C/283/2016 o ochranu osobnosti boli právoplatne skončené v jeho prospech.

4. Vykonal dokazovanie dôkazmi predloženými stranami sporu a vylúčením strán sporu a ustálil, že Dohodou zo dňa 15.12.2015 sa žalobca ako zamestnanec a žalovaný ako zamestnávateľ dohodli v zmysle ust. § 60 Zákonníka práce na skončení pracovného pomeru ku dňu 15.12.2015 z dôvodu rozhodnutia o organizačnej zmene zo dňa 01.12.2015, v dôsledku ktorej sa zrušilo pracovné miesto žalobcu ku dňu 14.12.2015. Z čl. IV tejto Dohody o skončení pracovného pomeru zistil, že zamestnávateľ vyplatí po skončení pracovného pomeru zamestnancovi odstupné v zákonnej výške, jedného priemerného mesačného zárobku zamestnanca, prípadnú náhradu mzdy za nevyčerpanú dovolenku v zákonnej výške a mimoriadnu odmenu vo výške 9.000 eur na účet zamestnanca v bežných výplatných termínoch zamestnávateľa. Zamestnávateľ vyplatí zamestnancovi aj mimoriadnu odmenu vo výške 9.000 eur, pričom jej vyplatenie je podmienené úspešnou kategorizáciou (85 % úhrada) lieku U. a rešpektovaním ustanovení Dohody zo strany zamestnanca, najmä čl. IX. V prípade, že k 85 % úhrade lieku U. nedôjde najneskôr do dňa 01.01.2017, zamestnancovi nárok na vyplatenie tejto mimoriadnej odmeny nevznikne. Táto mimoriadna odmena bude vyplatená na účet zamestnanca do 30 dní od dosiahnutia 85 % úhrady uvedeného lieku zamestnávateľa. V čl. IX Dohody sa žalobca ako zamestnanec zaviazal, že nebude odo dňa uzatvorenia tejto Dohody žiadnym spôsobom komunikovať s klientmi a/alebo obchodnými partnermi zamestnávateľa v súvislosti s činnosťou, ktorú zamestnanec vykonával pre zamestnávateľa, kontaktovať a oslovovať ich v súvislosti s činnosťou, ktorú zamestnanec vykonával pre zamestnávateľa, nebude konať v mene zamestnávateľa a ani nebude vyvíjať akúkoľvek činnosť, ktorá by mohla viesť k poškodeniu obchodného mena, dobrej povesti a goodwillu zamestnávateľa a/

alebo spoločností patriacich do skupiny zamestnávateľa a/alebo vzniku akejkoľvek škody na strane zamestnávateľa a/alebo spoločností patriacich do skupiny zamestnávateľa, pokiaľ zamestnávateľ nestanoví inak.

5. Z rozhodnutia Ministerstva zdravotníctva SR č. S05066-OKCLP-2016-8387 zo dňa 29.06.2016 zistil, že J. XXXXB U. XX W.-Z. J. V. XXxXX W.-Z. sa podľa ust. § 16 ods. 1 zákona zaraďuje do zoznamu kategorizovaných liekov, úradne určená cena lieku sa určuje vo výške 235,57 eur a maximálna cena lieku vo verejnej lekární sa určuje vo výške 282,16 eur. Zo žiadosti o vyplatenie mimoriadnej odmeny zo dňa 04.10.2016, zistil, že žalobca žiadal v zmysle Dohody zo dňa 15.12.2015 žalovaného o vyplatenie mimoriadnej odmeny na základe toho, že odkladacia podmienka úspešnej kategorizácie lieku U. bola splnená rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 29.06.2016. Z listu žalovaného zo dňa 28.10.2016 adresovaného žalobcovi vyplýva, že žalovaný informoval žalobcu, že dňa 01.10.2016 spoločnosť dosiahla úspešnú kategorizáciu lieku U. s 85 % úhradou, čím bola splnená prvá podmienka na vyplatenie mimoriadnej odmeny vo výške 9.000 eur podľa čl. IV Dohody, avšak čl. IV Dohody viazal vyplatenie mimoriadnej odmeny aj na splnenie ďalšej podmienky rešpektovania ustanovení Dohody, najmä jej čl. IX. zo strany žalobcu, vzniku akejkoľvek škody na strane spoločnosti a/alebo spoločností patriacich do skupiny spoločnosti. Vzhľadom na právne kroky, ktoré žalobca podnikol voči spoločnosti po uzavretí Dohody (uvedené vyššie), nesplnil druhú podmienku na vyplatenie mimoriadnej odmeny podľa čl. IV Dohody, pretože spoločnosť spôsobil škodu v podobe zvýšených nákladov na právne služby, potrebných pre riešenie výziev žalobcu voči spoločnosti, a preto spoločnosť žalovaného žalobcovi predmetnú odmenu nevyplatila.

6. Na tejto argumentácii zotrval žalovaný aj v konaní pred súdom. Súd prvej inštancie zosummarizoval zistenia z výsluchov strán. Žalovaný (prokurista žalovaného) tvrdil, že žalobca sa po uzatvorení Dohody pokúšal voči nemu uplatňovať zjavne bezdôvodné a právne nepodložené nároky, a preto musel zainteresovať svojho právneho zástupcu a vynaložiť náklady za právne služby. Odmenu nebolo možné žalobcovi vyplatiť pre porušenie článku IX dohody žalobcom tým, že začal podnikat' nedôvodné právne kroky a zahľovovať ho svojimi nárokmi, čo spôsobovalo problémy v chode spoločnosti, pretože do všetkých výziev a listov musel zapájať právnu kanceláriu. Tvrdil, že od 2-10/2016 mu vznikla na týchto priamych nákladoch škoda 3.500 eur. Súdne konania, ktoré žalobca proti nemu viedol, využíval na poškodenie jeho záujmov. Poukázal na rozhodnutia súdov v týchto konaniach s tým, že žalobca podal aj dovolanie. Ak by tieto kroky žalobca nepodnikol, tak by mu odmenu vyplatil. Uviedol, že žaloby boli žalobcom podané v čase po splnení podmienky kategorizácie lieku. Žalobca argumentoval tým, že podstatné je to, že obsahom dohody bol záväzok vyplatenia mimoriadnej odmeny, pričom prvá podmienka bola splnená 29.06.2016 a dovtedy si dovoľil len napísanie listu, ktorým žiadal o zjednanie nápravy, lebo bol dotknutý obsahom emailu s názvom rezignácia. Mal za to, že podanie súdnej žaloby nemôže byť považované za konanie v rozpore s dohodou, a ak by táto dohoda mala obmedzovať jeho právo na súdnu ochranu do budúcnosti, bola by v tejto časti neplatná. Výzvy spoločnosti Ados s. r. o. naviac nemožno stotožňovať s ním ako zamestnancom. Tvrdil, že predmetné žaloby neboli šikanózne, keďže vychádzali z pravdivých skutkových tvrdení. Spory prehral a trovy bude povinný zaplatiť, takže u žalovaného nemožno hovoriť o škode. Ani pri nákladoch žalovaného na právne služby nejde o škodu, pretože za ne žalovaný dostal právnu službu. Predpokladom škody je porušenie povinnosti a on žiadnu povinnosť neporušil. Žalovaný zotrval na tvrdení, že žaloby žalobcu (keďže v spol. Ados s. r. o. je žalobca jediný spoločník a konateľ) boli šikanóznym výkonom práva, pretože rozhodnutia súdu preukázali, že neboli splnené základné právne podmienky uplatnených nárokov. Vyjadril názor, že žalobcovi nešlo o peňažné nároky, ale o jeho poškodenie. Žalobca zotrval na svojich argumentoch. Poukázal na to, že žalovaný sa sám rozhodol a objednal si právne služby, za ktoré zaplatil a ako protihodnotu dostal právne služby. Ani jedno zo súdnych konaní, ktoré inicioval, nebolo bezzákladné, nakoľko vychádzalo z pravdivo opísaných skutkových okolností a právne posúdenie malo racionálny základ. To, že pred súdmi neuspel, rešpektoval. Poukázal na to, že v predmetných konaniach doposiaľ nebolo rozhodnuté o výške trov konania, preto nemožno uvažovať, že by z jeho strany došlo k porušeniu právnej povinnosti zaplatiť žalovanému trovy týchto súdnych konaní. Žaloby naviac neboli podané pred vznikom jeho nároku na zaplatenie odmeny, ale až po jeho splatnosti. Zdôraznil, že uplatnenie si práva na súdnu ochranu nemožno považovať za porušenie právnej povinnosti. Žalovaný zotrval na argumente, že žalobca (aj za spol. Ados s. r. o.) mu výzvami v priebehu roka 2016 spôsobil škodu v podobe straty času, personálnych nákladov a nákladov na právne služby. Spôsob, akým si žalobca uplatnil svoje práva, považoval za jeho snahu pomstiť sa mu za ukončenie pracovného pomeru a obchodného vzťahu. Zdôraznil, že v zmysle judikatúry ide o zjavne bezúspešné uplatnenie práva v prípadoch, keď už zo skutkových tvrdení

žiadateľa možno zistiť, že žaloba nemôže uspieť a v prípade žalôb žalobcu išlo o šikanózný výkon práva. Žalobu žiadal zamietnuť, avšak pre prípad vyhovenia žalobe mal za to, že počiatok omeškania bol 30.10.2016, nakoľko až dňom 01.10.2016 bol predmetný liek zaradený do zoznamu kategorizovaných liekov a nemožno vychádzať od dátumu rozhodnutia.

7. Súd prvej inštancie posúdil vec právne podľa ust. čl. 3, § 118 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a § 121 ods. 3 a § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s odkazom na odbornú literatúru vysvetlil, že podľa Zákonníka práce treba za mzdu považovať všetky plnenia od zamestnávateľa poskytované zamestnancovi za skutočne vykonanú prácu. Základom je tarifná mzda a druhou skupinou sú motivačné mzdové formy (prémie, výkonnostné a iné odmeny, bonusy a iné), pričom v praxi sú základné mzdové formy kombinované s doplnkovými, medzi ktoré patria plnenia všeobecne nazývané ako pohyblivé zložky mzdy, pretože nemajú charakter pevnej sumy tarifnej mzdy a ich výška je v závislosti od splnenia podmienok pre vznik nároku na danú zložku premenlivá. Medzi motivačné mzdové formy patria rôzne cieľové odmeny, mimoriadne odmeny, polročné a koncoročné odmeny, podiely na výsledkoch hospodárenia a iné druhy bonusov. Aj keď má poskytovanie týchto pohyblivých zložiek mzdy fakultatívny charakter, ak sú splnené podmienky pre vznik nároku na príslušnú zložku mzdy, zamestnávateľ je povinný nárok zamestnanca uspokojiť.

8. Ustálil, že v konaní nebolo sporné uzatvorenie dohody o skončení pracovného pomeru, v čl. IV ktorej bola dohodnutá mimoriadna odmena vo výške 9.000 eur, ktorá bola žalobcovi vyplatená a ďalšia mimoriadna odmena vo výške 9.000 eur, ktorej vyplatenie bolo podmienené splnením v tomto článku uvedených podmienok. Nebolo tiež sporné, že žalobca splnil podmienku úspešnej kategorizácie lieku v určenom termíne, ako aj podmienku zákazu komunikácie a kontaktovania klientov a obchodných partnerov žalovaného ako zamestnávateľa v súvislosti s činnosťou, ktorú žalobca ako zamestnanec vykonával pre zamestnávateľa. Spornou bolo splnenie podmienky, že žalobca nebude konať v mene zamestnávateľa a ani nebude vyvíjať akúkoľvek činnosť, ktorá by mohla viesť ku vzniku akejkoľvek škody na strane zamestnávateľa a/alebo spoločností patriacich do skupiny zamestnávateľa, pokiaľ zamestnávateľ nestanoví inak. Zhrnul, že žalobca tvrdil, že splnil všetky predpoklady pre naplnenie odkladacej podmienky v zmysle čl. IV Dohody, a preto mu odo dňa zverejnenia rozhodnutia Ministerstva zdravotníctva SR vznikol nárok na odmenu vo výške 9.000 eur, ktorá mu mala byť podľa článku čl. IV Dohody vyplatená do 30 dní od dosiahnutia 85 % úhrady uvedeného lieku, teda najneskôr do 29.07.2016. Žalovaný mu však mimoriadnu odmenu nevyplatil, tvrdiac, že mu spôsobil škodu tým, že voči nemu podnikol vyššie uvedené právne kroky, v dôsledku ktorých žalovaný vynaložil náklady na právne služby (tieto označil za spôsobenú škodu). Žalobca nesúhlasil, keď a poukázal na to, že si vo vzťahu k žalovanému iba uplatňuje svoje práva a bráni svoje oprávnené záujmy, čo nemožno považovať za spôsobenie škody. Tým, že uplatňuje svoje práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, či zdržanie sa zásahu do jeho osobnostných práv, neporušuje žiadnu právnu povinnosť uloženú mu zmluvou alebo právnym predpisom, naopak, žalobca svojimi krokmi iba využíva právo na ochranu svojich práv, ktoré mu poskytuje zákon. Žalovaný, na druhej strane, považoval za porušenie tejto podmienky skutočnosť, že v čase po uzatvorení Dohody podnikol žalobca voči nemu viaceré právne kroky, ktorými sa prostredníctvom výziev svojho právneho zástupcu voči nemu opakovane pokúšal uplatňovať zjavne bezdôvodné a právne nepodložené nároky. Žalovaný tvrdil, že bol nútený do riešenia predmetných nárokov zainteresovať svojho právneho zástupcu, v dôsledku čoho mu vznikla škoda vo forme zvýšenia nákladov za právne služby.

9. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie vyhodnotil, že z výkladu článkov IV a IX Dohody zo dňa 15.12.2015 vyplýva, že vyplatenie mimoriadnej odmeny, ktorá je predmetom sporu, žalovaný podmieňoval určitým pracovným výkonom žalobcu, ktorý odviezol v pracovnom pomere u žalovaného a ktorý mal spočívať vo výsledku, ktorým bola úspešná kategorizácia lieku najneskôr do 01.01.2017. Nesporné je, že túto podmienku žalobca splnil, a splnil aj podmienku zákazu komunikovať a kontaktovať obchodných partnerov a klientov žalovaného v súvislosti s činnosťou, ktorú ako zamestnanec vykonával pracovnom pomere pre žalovaného. Konštatoval, že žalobca zaslal žalovanému výzvy a následne podal na Okresný súd Bratislava III voči žalovanému žalobu o ochranu osobnosti (sp. zn. 24C/283/2016) a ako konateľ spoločnosti ADOS s. r. o. žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a ušlého zisku (sp. zn. 26Cb/458/2016). Dospel k záveru, že bez ohľadu na výsledok uvedených konaní (žaloby žalobcu boli právoplatne zamietnuté) nie je možné považovať výkon práva na súdnu ochranu za konanie spôsobujúce škodu na strane žalovaného ako zamestnávateľa. Zdôraznil, že podľa judikatúry je zmyslom práva na súdnu ochranu umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci

konať. Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je aj právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала dvojinštančnom konaní (uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 168/2008 zo dňa 30.11.2009). Prijal záver, že ak žalobca pociťoval konanie žalovaného za rozporné so zákonom, v dôsledku čoho mu zaslal výzvy a následne sa rozhodol svoje domnelé práva uplatniť žalobou na súde, neporušil podmienku uvedenú v Dohode ako predpoklad pre priznanie mu mimoriadnej odmeny. Tu poukázal na judikatúru (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 218/2010 zo dňa 23.11.2010), podľa ktorej obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Právo na spravodlivý súdny proces však neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). V tejto súvislosti zdôraznil, že v ani jednom súdnom konaní nebolo konštatované, že by išlo o zjavne bezdôvodné žaloby. Súdny v týchto konaniach vykonal navrhnuté dokazovanie a dospeli k názoru, že žaloby sú nedôvodné. Procesným dôsledkom neúspechu žalobcu v týchto sporoch bude uloženie mu povinnosti náhrady trov konania žalovaného vo výške, ako ju určí súd na základe vyčíslenia právneho zástupcu žalovaného. Uzavrel, že realizáciu výziev a žalôb nemožno považovať ani za porušenie právnej povinnosti ako jedného z predpokladov pre priznanie náhrady škody. Dospel potom k záveru, že žalobca podmienky stanovené v Dohode pre priznanie mimoriadnej odmeny splnil, a preto žalovaného zaviazal na zaplatenie mu sumy 9.000 eur.

10. Vo vzťahu k úroku z omeškania zo sumy mimoriadnej odmeny uviedol, že žalobcom uplatnený nárok je mzdovým nárokom podľa Zákonníka práce a v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vyjadrenom v zrušujúcom uznesení č.k. 10Co/126/2019-254 zo dňa 30.11.2020, žalobcovi úrok z omeškania priznal. Žalovaného zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania odo dňa 30.07.2016 do zaplatenia s odôvodnením, že žalovaný na výzvu žalobcu na vyplatenie mimoriadnej odmeny nereagoval, pričom v zmysle čl. IV je táto odmena splatná do 30 dní od dosiahnutia 85 % úhrady uvedeného lieku. Rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 29.06.2016 žalobca preukázal, že predmetný liek bol zaradený do zoznamu kategorizovaných liekov, teda lehota na plnenie uplynula 29.07.2016 a dňom 30.07.2016 bol žalovaný s týmto peňažným plnením v omeškaní.

11. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 C.s.p a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

12. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. a žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. V úvode svojho obsiahleho odvolania zhrnul priebeh konania. Uviedol, že z čl. IX dohody vyplývali pre žalobcu tri okruhy povinností. Išlo o povinnosť spočívajúcu v tom, že žalobca nemal od uzatvorenia dohody žiadnym spôsobom komunikovať s klientmi a/alebo obchodnými partnermi žalovaného ako svojho zamestnávateľa, v súvislosti s činnosťou, ktorú pre žalovaného vykonával. Žalobca nemal tieto osoby kontaktovať a oslovovať ich v súvislosti s činnosťou, ktorú pre žalovaného vykonával. Ďalej žalobca nemal konať v mene žalovaného ako svojho bývalého zamestnávateľa a nemal vyvíjať akúkoľvek aktivitu, ktorá by mohla viesť k poškodeniu obchodného mena, dobrej povesti a goodwillu žalovaného a/alebo spoločností patriacich do skupiny ALK a/alebo vzniku akejkoľvek škody na strane žalovaného a/alebo spoločností patriacich do skupiny ALK. Zopakoval, že žalobca vykonal voči žalovanému rôzne právne kroky ako neodôvodnené výzvy a žiadosti, ktorých hlavnou motiváciou bola osobná pomsta, pretože žalobca očakával, že bude menovaný za nového riaditeľa. Tento postup žalobcu vyvrcholil podaním troch žalôb v priebehu decembra 2016, a teda žaloby prejednávanej v tomto konaní, žaloby prejednávanej v súdnom konaní pod sp. zn. 26Cb/458/2016 o zaplatenie 2.539,50 eur s príslušenstvom a žaloby prejednávanej v súdnom konaní pod sp. zn. 24C/283/2016 o ochranu osobnosti. Vysvetlil, že podstatou sporu o zaplatenie 2.539,50 eur bolo vydanie bezdôvodného obohatenia a ušlého zisku, ktoré si uplatnila spoločnosť ADOS s. r. o., ktorej jediným spoločníkom a konateľom je žalobca. Súd prvej inštancie prejednávajúci predmetnú vec žalobu zamietol, pričom toto rozhodnutie bolo potvrdené aj rozsudkom odvolacieho súdu č.k. 1Cob 218/2018-376 zo dňa 24.10.2019. Žalovaný následne citoval z rozsudku odvolacieho súdu a uviedol, že nárok žalobcu nebol v predmetnom konaní preukázaný, a preto bola žaloba zamietnutá. Dodal, že žalobcu v konaní o zaplatenie 2.539,50 eur (ADOS s. r. o.) nie je možné považovať za osobu nezávislú od žalobcu v tomto konaní, pretože vôľu predmetnej spoločnosti vytvára a prejavuje žalobca a akúkoľvek ujmu, ktorú by predmetná spoločnosť utrpela, by

žalobca vnímal ako vlastnú, keďže by sa tým (teoreticky) znížila hodnota jeho obchodného podielu, čím je splnená definícia blízkej osoby, ktorou je spoločnosť ADOS s. r. o. vo vzťahu k žalobcovi. Ďalej žalovaný vysvetlil, že podstatou konania o ochranu osobnosti (v ktorom vystupujú v rovnakej procesnej pozícii žalobca aj žalovaný ako v tomto konaní) bol e-mail žalovaného odoslaný jeho zamestnancom, obsah ktorého považoval žalobca za nepravdivý, zavádzajúci, difamačný a za objektívne spôsobilý privodiť mu ujmu na osobnostných právach. Žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie žalobu zamietol a toto rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 16Co/19/2019-241 zo dňa 25.02.2020. Citoval z rozhodnutia odvolacieho súdu právny názor v ňom vyslovený, že v prejednávanej veci nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, a že v posudzovanej veci sa jednalo o jednoduchý prípad aplikácie práva, z čoho vyvodil, že predmetné konanie možno považovať za zjavné zneužívanie práva postavené na nulovom právnom základe motivované snahou poškodiť žalovaného. Žalovaný potom zhrnul, že všetky tri súdne konania spolu súvisia a medzičasom už boli obe súvisiace konania právoplatne skončené v jeho prospech, pričom Najvyšší súd SR v novembri 2021 odmietol dovolanie v konaní o zaplatenie 2.539,50 eur z dôvodu jeho neprípustnosti, keďže hodnota sporu neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Na základe uvedeného a s odkazom na príslušnú judikatúru vzťahujúcu sa na definovanie pojmu dobrých mravov a šikanózneho výkonu práva zastával názor, že všetky právne kroky a súdne konania voči žalovanému inicioval žalobca výlučne preto, aby poškodil a potrestal žalovaného ako bývalého zamestnávateľa a zmluvného partnera za skončenie predošlej spolupráce. Z tohto dôvodu ide o konanie šikanózne, ktoré nemôže požívať právnu ochranu, a ktorým žalobca porušil podmienky uvedené v čl. IX dohody, pretože mu tým spôsobil škodu spočívajúcu v personálnych, časových a finančných nákladoch, najmä na právne služby. Záverom súdu prvej inštancie vytkol, že žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 30.07.2016 do zaplatenia. Zdôraznil, že vyplatenie mimoriadnej odmeny bolo viazané na úspešnú kategorizáciu (85 % úhrada) lieku U. a s odkazom na ust. § 3 ods. 2, § 6 ods. 1 písm. a), § 8 ods. 4, § 16 ods. 3 a § 80 ods. 8 písm. a) a b) zák. č. 363/2011 Z.z. o rozsahu a podmienkach úhrady liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín argumentoval, že proces kategorizácie lieku je úspešne a definitívne zavŕšený až momentom zaradenia lieku do zoznamu kategorizovaných liekov a iba lieky zaradené do tohto zoznamu sú spôsobilé byť predmetom plnej alebo čiastočnej úhrady. S odkazom na internetový portál Ministerstva zdravotníctva SR uviedol, že liek U. bol prvýkrát zverejnený v zozname kategorizovaných liekov dňa 01.10.2016, čiže až týmto dňom bola splnená prvá podmienka nároku na vyplatenie mimoriadnej odmeny. Posledný deň splatnosti nároku žalobcu tak mohol nastať až dňa 30.10.2016.

13. K odvolaniu žalovaného sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. V prvom rade zdôraznil, že vydania bezdôvodného obohatenia a ušlého zisku sa domáhala spoločnosť ADOS s. r. o. a nie žalobca, teda ide o odlišné osoby a nie je podstatné, že žalobca je konateľom a jediným spoločníkom tejto spoločnosti, pretože spol. ADOS s. r. o. je samostatným právnym subjektom, ktorý ani nemala voči žalovanému žiadne záväzky. Vysvetlil podstatu predmetného sporu a konštatoval, že súd prejednávajúci danú vec neposúdil uplatnený nárok ako zjavne nedôvodný v zmysle ust. § 138 C.s.p., ale predmetnou žalobou sa zaoberal a po vykonanom dokazovaní ju zamietol. V nadväznosti na právoplatné rozhodnutie vo veci potom spoločnosť ADOS s. r. o. uhradila žalovanému aj trovy konania a trovy právneho zastúpenia. Ďalej uviedol, že žalovaný po jeho odchode zo spoločnosti žalovaného poslal svojím zamestnancom a spolupracovníkom e-mail označený ako „Y. U.. R.“, v rámci ktorého adresátov e-mailu nepravdivo informoval o tom, že žalobca sa z osobných dôvodov rozhodol odísť zo spoločnosti a čerpa dovolenku. Žalovaného vyzval, aby zaslal ďalší e-mail, ktorého obsahom už budú pravdivé informácie (týkajúce sa žalobcu). Keďže žalovaný na jeho výzvu nereagoval, bol žalobca nútený domáhať sa svojich práv súdnou cestou. Taktiež ani v tomto prípade súd prvej inštancie neposúdil žalobu ako zjavne nedôvodnú v zmysle ust. § 138 C.s.p., nevyzval žalobcu na jej späťvzatie a žalobou sa zaoberal. S ohľadom na uvedené mal za to, že si svoje práva neuplatňoval šikanózne, a zdôraznil, že žalovaný mu odmietol vyplatiť mimoriadnu odmenu ešte v čase, keď zo strany žalobcu a ani zo strany spoločnosti ADOS s. r. o. nebola podaná žiadna žaloba proti žalovanému. Uviedol, že bez ohľadu na výsledok predmetných konaní nie je možné v právnom štáte považovať výkon práva na súdnu ochranu za konanie spôsobujúce škodu na strane žalovaného ako zamestnávateľa žalobcu, pretože uplatňovanie práv súdnou cestou patrí k základným ústavným právam. V tomto prípade absentuje základná podmienka na vznik zodpovednosti za škodu, a to porušenie povinnosti. S odkazom na čl. 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a relevantnú judikatúru argumentoval, že ním uskutočnené právne kroky voči žalovanému nie je možné považovať za šikanózny výkon práva, ktorého následkom by bol vznik škody na strane žalovaného, pretože v konaní

o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca nie je stranou sporu, obe sporové veci neboli zo strany súdu posúdené ako zjavne nedôvodné žaloby, obsahovali opis rozhodných skutočností na základe skutočného stavu, mali hmotnoprávny základ a boli riadne prejednané s vykonaním dokazovania a pojednávania, pričom v prípade právoplatných rozhodnutí o zamietnutí žaloby budú žalobcovia zaviazaní na úhradu trov konania. Navyiac, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia už spoločnosť ADOS s. r. o. žalovanému trovy konania uhradila. Záverom svojho vyjadrenia uviedol, že sa pridrižiava právneho názoru súdu prvej inštancie ohľadom ustálenia rozhodného dňa, od ktorého má žalobca nárok na úrok z omeškania zo žalovanej sumy. Zopakoval, že dňa 29.06.2016 vydalo Ministerstvo zdravotníctva SR rozhodnutie, ktorým zaradilo liek U. do zoznamu kategorizovaných liekov, v nadväznosti na čo začala žalovanému týmto dňom plynúť 30-dňová lehota na vyplatenie mimoriadnej odmeny žalobcovi podľa čl. IV dohody, ktorá uplynula dňa 29.07.2016. Vzhľadom na uvedené sa teda žalovaný dostal do omeškania s týmto plnením dňa 30.07.2016.

14. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

15. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné len z časti. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 31.10.2016 do zaplatenia ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil a vo zvyšnej časti žalobcovi prisúdneného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 30.07.2016 do 30.10.2016 napadnutý rozsudok podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu v tejto časti zamietol.

16. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci a medzi stranami nesporný skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady (v odvolaní žalovaný žiadne procesné pochybenia ani netvrdil), v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobcu v časti žalovanej istiny vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.000 eur titulom mimoriadnej odmeny, na vyplatenie ktorej žalobca splnil všetky stranami sporu vo vyššie špecifikovanej Dohode dohodnuté podmienky. Súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku a obrany žalovaného, keď vykonal všetky stranami predložené listinné dôkazy a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. dospel k správny skutkovým záverom, teda riadne zistil skutkový stav veci, ktorý navyiac ani nebol v konaní sporný. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, a to ust. čl. 3, § 118 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a vyvodil správne právne závery, že nárok na zaplatenie mimoriadnej odmeny v žalovanej výške, uplatnený žalobcom, je jeho mzdovým nárokom voči žalovanému podľa Zákonníka práce, a že na jeho vyplatenie splnil dohodnuté podmienky. Svoje rozhodnutie aj náležite, vyčerpávajúco a v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou oboch sporových strán, zdôvodnil svoje právne úvahy a prijal správne a logické závery. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správny výkladom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti nemá odvolací súd viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových zistení a na ich podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré si osvojuje.

18. Napadnutý rozsudok je v časti žalobcovi prisúdenej istiny 9.000 eur správny a aj s jeho odôvodnením súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (ust. § 387 ods. 2 C.s.p.). Po preskúmaní súdneho spisu, napadnutého rozhodnutia a odvolania žalovaného prijal rovnaký záver o dôvodnosti žaloby žalobcu. Vyplatenie mimoriadnej odmeny žalobcovi podmieňoval žalovaný v prvom rade pracovným výkonom žalobcu, spočívajúcim v dosiahnutí úspešnej kategorizácie lieku U. najneskôr do 01.01.2017, pričom ani medzi stranami nebolo sporné, že žalobca túto podmienku splnil, pretože Ministerstvo zdravotníctva SR dňa 29.06.2016 rozhodlo, že liek U. sa podľa § 16 ods. 1 zák. č. 363/2011 Z.z. zaraďuje do zoznamu kategorizovaných liekov, a že úradne určená cena lieku sa určuje vo výške 235,57 eur a maximálna cena lieku vo verejnej lekárni sa určuje vo výške 282,16 eur a aj sám žalovaný v písomnosti, ktorou odmietol žalobcovi odmenu vyplatiť, uviedol, že jeho spoločnosť dosiahla dňa 01.10.2016 úspešnú kategorizáciu lieku U. s 85 % úhradou, a že prvá podmienka pre vyplatenie mimoriadnej odmeny žalobcovi bola splnená. Medzi stranami nebolo sporné ani to, že žalobca splnil aj podmienku zákazu komunikovať a kontaktovať obchodných partnerov a klientov žalovaného v súvislosti s činnosťou, ktorú žalobca ako zamestnanec vykonával pracovnom pomere pre žalovaného. A rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobca splnil aj podmienky, že nebude konať v mene zamestnávateľa a ani nebude vyvíjať akúkoľvek činnosť, ktorá by mohla viesť ku vzniku akejkoľvek škody na strane zamestnávateľa a/alebo spoločností patriacich do skupiny zamestnávateľa, pokiaľ zamestnávateľ nestanoví inak. S odkazom na správne odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti, ktorého dôvody si osvojuje, uzatvára, že žalobcovi nárok na vyplatenie mimoriadnej odmeny 9.000 eur vznikol, a ak mu súd prvej inštancie tento nárok voči žalovanému priznal, rozhodol správne.

19. Žalovaný v odvolaní len zopakoval (a rozvinul) svoju argumentáciu uvedenú už v základnom konaní, že žalobca mu tým, že mu doručil neodôvodnené výzvy a žiadosti, ktorými sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a odstránenia zásahov do jeho osobnosti, a následnými šikanóznymi žalobami, ktoré boli súdmi zamietnuté, spôsobil škodu spočívajúcu v personálnych, časových a finančných nákladoch, najmä na právne služby, a tým porušil podmienky uvedené v čl. IX dohody. Zdôraznil, že žalobca právnymi krokmi, ktoré voči nemu podnikol, konal šikanózne (keďže jeho motívom bola pomsta a snaha poškodiť ho za skončenie spolupráce) a spôsobil mu tým škodu, a takéto konanie žalobcu nemôže požívať právnu ochranu. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalovaný v odvolaní argumentoval rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý jeho argumenty neprijal, a to v snahe presvedčiť odvolací súd o svojej „pravde“. Napriek rozsiahlosti odvolania však argumentácia žalovaného nebola spôsobilá zvrátiť a ani len spochybniť správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým uznal nárok žalobcu na zaplatenie mimoriadnej odmeny za oprávnený a dôvodný.

20. K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd v prvom rade uvádza, že šikanóznym výkonom práva, resp. zneužitím práva sa podľa ustálenej judikatúry rozumie výkon práva, ktorého účelom nebola realizácia vlastných oprávnených záujmov, ale snaha výkonom práva spôsobiť druhej strane ujmu. V posudzovanej veci však odvolací súd žiadne šikanózne konanie zo strany žalobcu nezistil. Nebolo sporné, že žalobca podnikol voči žalovanému právne kroky spočívajúce v predsúdnych výzvach a následnom podaní dvoch žalôb, a to o vydanie bezdôvodného obohatenia a ušlého zisku (tu bola žalobcom spoločnosť žalobcu ADOS s. r. o.) a o odstránenie následkov zásahu do osobnostných práv žalobcu. Odvolací súd vo vzťahu k žalobcom podaným žalobám však zdôrazňuje, že žalobca (a spol. ADOS s. r. o.) týmto postupom len realizoval svoje ústavou garantované právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Naviac, ako správne uviedol už súd prvej inštancie, výkon práva na súdnu ochranu nie je možné považovať za konanie spôsobujúce škodu na strane žalovaného (ako zamestnávateľa). Ak žalovaný tvrdil, že zo strany žalobcu išlo o šikanózny výkon práva, resp. o zneužívanie práva, keďže jeho žaloby boli bez právneho základu, bolo jeho procesnou povinnosťou toto svoje tvrdenie aj hodnoverne preukázať. Žalovaný vo svojom obsiahlom odvolaní zhrnul podstatu a priebeh oboch žalobcom iniciovaných konaní pred súdom prvej inštancie, pred odvolacím a napokon aj dovolacím súdom, odkázal na obsah súdnych rozhodnutí (tieto sú súčasťou spisu) a tvrdil, že žaloby žalobcu boli motivované len snahou poškodiť ho, boli šikanózne a bez právneho základu. Odvolací súd však z ním predložených súdnych rozhodnutí zistil, že v oboch označených (vyššie špecifikovaných) konaniach súdy žaloby prijali, riadne ich prejednali a po vykonanom dokazovaní, ustálení skutkového stavu a právnom posúdení veci dospeli k záveru, že žaloby (žalobcu a spol. ADOS s. r. o.) sú nedôvodné a je potrebné ich zamietnuť. V žiadnom z týchto konaní nebolo vec prejednávajúcim súdom konštatované, že by išlo o zjavne nedôvodné a šikanózne žaloby, ktorých cieľom bolo poškodiť žalovaného a spôsobiť mu škodu. Tu považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že ak by v ním podaných žalobách skutočne išlo zo strany žalobcu o zjavne bezúspešné uplatňovanie práva (ako tvrdí žalovaný),

súdy by predsa postupovali podľa ust. § 138 C.s.p., ktorý stanovuje, že ak zo skutočností tvrdených v žalobe je po predbežnom právnom posúdení zrejmé, že žaloba je zjavne nedôvodná, súd vyzve žalobcu na späťvzatie žaloby (na tento účel môže súd žalobcu vyslúchnuť). O zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva sa jedná najmä vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa je nepochybné, že mu vo veci nemôže byť vyhovené. Súdy však takto nepostupovali a ako už bolo uvedené vyššie, o žalobách žalobcu a spol. ADOS s. r. o. riadne konali. Nakoľko žaloby po ich riadnom prejednaní zamietli a žalovanému priznali nárok na náhradu trov konania, obe konania budú ukončené uložením povinnosti žalobcovi resp. spoločnosti žalobcu nahradiť trovy konania žalovaného vo výške, ako ju určí súd na základe vyčíslenia právneho zástupcu žalovaného. Z uvedeného je zrejmé, že neúspešný žalobca (spol. ADOS s. r. o. už údajne náhradu trov žalovanému zaplatila) bude povinný nahradiť úspešnému žalovanému trovy súdneho konania, ktoré nemôžu byť v žiadnom prípade považované za škodu žalovaného.

21. Ak žalovaný svoje tvrdenia o šikanóznom výkone práva v konaní o ochranu osobnosti odôvodňoval aj tým, že odvolacím súdom bolo konštatované, že ide o prípad tzv. jednoduchej aplikácie práva, odvolací súd uvádza, že prípad tzv. jednoduchej aplikácie práva nie je možné stotožňovať so šikanóznym výkonom práva, resp. so zneužívaním práva, pretože ide o diametrálne odlišné inštitúty. Kým pri zneužívaní práva je cieľom konajúceho subjektu spôsobiť druhej strane škodu, tak v prípade jednoduchej aplikácie práva ide o prípad, kedy subjekt realizuje svoje ústavou garantované právo na súdnu ochranu, avšak posudzovaný prípad nie je pre súd skutkovo a ani právne náročný. Možno potom uzavrieť, zhodne s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalobca podaním žalôb nekonal šikanózne, ale len realizoval svoje ústavou garantované práva (aj za soju spoločnosť), pričom takéto konanie nemožno považovať za rozporné s dojednanými podmienkami, ani za také, ktoré by bolo možné charakterizovať ako porušenie akýchkoľvek povinností v zmysle Dohody strán.

22. Odvolací súd považuje tiež za potrebné zdôrazniť, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie mimoriadnej odmeny vo výške 9.000 eur už pred podaním vyššie uvedených žalôb. Do vzniku nároku na odmenu doručil žalobca žalovanému len vyššie uvedené (predžalobné) výzvy. Ako správne posúdil už súd prvej inštancie, realizáciu výziev nemožno považovať za porušenie právnej povinnosti ako jedného z predpokladov pre priznanie náhrady škody. Žalobca zaslaním výziev žalovanému totiž žiadnu právnu povinnosť (či už danú zákonom, alebo Dohodou strán) neporušil. Ak sa žalovaný v súvislosti s výzvami žalobcu sám rozhodol vyžiadať si právne služby, ktoré mu boli poskytnuté, a za ktoré zaplatil, o žiadnu žalobcom mu spôsobenú škodu nejde. Záver súdu prvej inštancie, že žalobca splnil všetky podmienky stanovené v dohode o skončení pracovného pomeru pre priznanie mimoriadnej odmeny, je správny, preto odvolací súd napadnutý rozsudok v časti žalobcovi prisúdenej sumy 9.000 eur potvrdil.

23. Nakoľko žalovaný v odvolaní namietal aj nesprávne určený prvý deň omeškania s vyplatením mimoriadnej odmeny, preskúmal odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 30.07.2016 do zaplatenia. Súd prvej inštancie určil ako prvý deň omeškania 30.07.2016 s odôvodnením, že 30-dňová lehota na vyplatenie mimoriadnej odmeny uplynula žalovanému dňa 29.07.2016. Poukázal na to, že splatnosť mimoriadnej odmeny bola vymedzená v dohode o skončení pracovného pomeru v druhom odseku článku IV. tak, že „táto mimoriadna odmena bude vyplatená na účet zamestnanca do 30 dní od dosiahnutia 85 % úhrady uvedeného lieku zamestnávateľa. Uvedené sumy podliehajú zdaneniu a odvodom na zdravotné poistenie a sociálne zabezpečenie v súlade s platnými právnymi predpismi“. Mal za to, že žalobca rozhodnutím ministerstva zdravotníctva zo dňa 29.06.2016 preukázal, že uvedený liek bol zaradený do zoznamu kategorizovaných liekov, teda lehota na plnenie uplynula 29.07.2016 a dňom 30.07.2016 bol žalovaný s peňažným plnením v omeškaní. Žalovaný však už počas základného konania ako i v odvolaní tvrdil, že vyplatenie mimoriadnej odmeny bolo viazané na úspešnú kategorizáciu (85 % úhrada) lieku U., pričom proces kategorizácie lieku je úspešne a definitívne zavŕšený až momentom zaradenia lieku do zoznamu kategorizovaných liekov, keďže len lieky zaradené do tohto zoznamu sú spôsobilé byť predmetom plnej alebo čiastočnej úhrady. S odkazom na internetový portál Ministerstva zdravotníctva SR uviedol, že liek U. bol prvýkrát zverejnený v zozname kategorizovaných liekov dňa 01.10.2016, čiže až týmto dňom bola splnená prvá podmienka nároku na vyplatenie mimoriadnej odmeny. Posledný deň splatnosti nároku žalobcu tak mohol podľa názoru žalovaného nastať až dňa 30.10.2016. Svoju argumentáciu žalovaný podporil odkazom na ust. § 3 ods. 2, § 6 ods. 1 písm. a), § 8 ods. 4, § 16 ods. 3 a § 80 ods. 8 písm. a) a b) zák. č. 363/2011 Z.z. o rozsahu a podmienkach úhrady liekov, zdravotníckych pomôcok a dietetických potravín. Odvolací súd sa s jeho

odvolacou námietkou stotožnil. Považoval za preukázané a nesporné, že rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 29.06.2016 bol liek U. zaradený do zoznamu kategorizovaných liekov s úradne určenou cenou vo výške 235,57 eur a maximálnou cenou vo verejnej lekárni vo výške 282,16 eur. Týmto dňom však ešte nedošlo k splneniu podmienky úspešnej kategorizácie a dosiahnutia 85 % úhrady lieku U., pretože k úspešnej kategorizácii a dosiahnutia 85 % úhrady lieku dochádza až vtedy, keď je rozhodnutie vydané ministerstvom doručené, právoplatné, zverejnené, vykonateľné (§ 80 zák. č. 363/2011 Z.z. a lehoty tu stanovené) a liek je na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia zaradený do zoznamu kategorizovaných liekov s úradne určenou cenou. Napokon, sám žalobca žiadal žalovaného o vyplatenie mimoriadnej odmeny v zmysle Dohody až po zverejnení lieku U. dňa 01.10.2016 v zozname kategorizovaných liekov, žiadosťou zo dňa 04.10.2016, v ktorej uviedol, že odkladacia podmienka úspešnej kategorizácie lieku U. bola splnená Rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 29.06.2016 a uverejnená v Zozname kategorizovaných liekov 01.10.2016 - 31.10.2016. Žalovaný rovnako v liste žalobcovi zo dňa 28.10.2016 potvrdil, že spoločnosť dosiahla dňa 01.10.2016 úspešnú kategorizáciu lieku U. s 85 % úhradou, čím bola splnená prvá podmienka na vyplatenie mimoriadnej odmeny vo výške 9.000 eur podľa čl. IV Dohody. Keďže mimoriadna odmena mala byť podľa Dohody vyplatená na účet zamestnanca do 30 dní od dosiahnutia 85 % úhrady uvedeného lieku, odvolací súd vyhodnotil tvrdenie žalovaného, že posledným dňom splatnosti nároku žalobcu bol deň 30.10.2016, za dôvodné. Žalovaný žalobcovi mimoriadnu odmenu včas nezaplatil a nasledujúcim dňom 31.10.2016 sa s jej zaplatením dostal do omeškania, a preto je povinný podľa ust. § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák. žalobcovi zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 31.10.2016 do zaplatenia. Odvolací súd prijal preto záver, že žaloba žalobcu v časti žalovaného úroku z omeškania od 30.07.2016 do 30.10.2016 nie je dôvodná.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 31.10.2016 do zaplatenia, ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil a vo zvyšnej časti žalobcovi prísúdeného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 30.07.2016 do 30.10.2016 napadnutý rozsudok podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu v tejto časti zamietol.

25. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 C.s.p..

26. Podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa ust. § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa ust. § 396 ods. 2 C.s.p. ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

27. Z citovaných ustanovení vyplýva, že o nároku na náhradu trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, a že strane prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvej inštancie, rozhodne vo svojom rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie ako aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania jedným výrokom, do ktorého premietne úspech strán v celom konaní. Na vysvetlenie odvolací súd uvádza, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa o veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu, a u žalovaného ide o plný úspech vtedy, ak bola žaloba žalobcu v celom rozsahu zamietnutá. Je namieste konštatovať, že takáto situácia v posudzovanej veci nenastala. Ak žiadna strana nemá vo veci plný úspech, potom má každá zo strán úspech čiastočný, teda obe strany sporu (žalobca a žalovaný) sú sčasti úspešné a sčasti neúspešné. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (rozhodnutie, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, prichádza do úvahy vtedy, ak je čiastočný úspech a neúspech strán sporu približne rovnaký).

28. V posudzovanej veci sa žalobca od žalovaného domáhal zaplata sumy 9.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 30.07.2016 do zaplata. Odvolací súd vypočítal, že za jeden rok omeškania predstavuje kapitalizovaný úrok z omeškania sumu 450 eur a za jeden deň omeškania sumu 1,23 eur. Žalobcom žalovaný úrok z omeškania predstavuje do rozhodnutia odvolacieho súdu, t. j. za 2312 dní omeškania, sumu 2.850,41 eur. Celkovo sa teda žalobca domáhal zaplata 11.850,41 eur (9.000 eur + 2.850,41 eur). V časti o zaplata 11,735,75 eur (9.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 31.10.2016 do zaplata, počítané do rozhodnutia odvolacieho súdu) bolo žalobe rozsudkom vyhovené, z čoho je zrejmé, že žalobca bol v tejto časti sporu úspešný. Vo zvyšku žalovaného úroku z omeškania od 30.07.2016 do 30.10.2016, teda v časti kapitalizovaného úroku z omeškania v sume 114,66 eur, bola žaloba rozsudkom odvolacieho súdu zamietnutá, z čoho je zrejmé, že v tejto časti sporu bol úspešný žalovaný.

29. Takúto situáciu rieši ust. § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplata 11.850,41 eur (100 % nároku), pričom úspešný bol v časti o zaplata 11,735,75 eur (99 % nároku). V zostávajúcej časti žaloby o zaplata sumy 114,66 eur (1 % nároku), v ktorej bola jeho žaloba zamietnutá, mal úspech žalovaný. Žalobca mal tak v porovnaní so žalovaným prevažujúci úspech. Celkový úspech žalobcu potom predstavuje 99 % mínus úspech žalovaného 1 %, čo sa rovná 98 %. Po zohľadnení čiastočného úspechu a čiastočného neúspechu strán dospel odvolací súd k záveru, že žalobca bol v 98 % úspešný, a preto je žalovaný povinný znášať žalobcom účelne vynaložené trovy konania v tomto rozsahu. Odvolací súd uvádza, že takto vykonané posúdenie úspechu strán v spore je súladné jednak s aplikovanými zákonnými ustanoveniami ako aj judikatúrou a rozhodovaním súdov všetkých inšancií.

30. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inšancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, a to v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p..

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inšancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).